NORAKSTS

Lieta Nr.C33334809

SKC-77/2014

SPRIEDUMS

Rīgā 2014.gada 31.martā

Latvijas Republikas Augstākās tiesas Civillietu departaments šādā sastāvā:

tiesnese referente A.Briede

tiesnesis V.Maksimovs

tiesnese M.Zāģere

rakstveida procesā izskatīja civillietu sakarā ar SIA „Ādažu namsaimnieks" kasācijas sūdzību par Rīgas apgabaltiesas Civillietu tiesas kolēģijas 2012.gada 2.aprīļa spriedumu SIA „Ādažu namsaimnieks" prasībā pret /pers. B/ par parāda piedziņu un pienākuma uzlikšanu noslēgt komunālo pakalpojumu sniegšanas un apsaimniekošanas līgumus.

Aprakstošā daļa

[1] SIA „Ādažu namsaimnieks" 2009.gada 10.septembrī cēlusi tiesā prasību pret /pers. B/ par parāda piedziņu un pienākuma uzlikšanu noslēgt dzīvojamās mājas uzturēšanas un apsaimniekošanas līgumu, kā arī līgumu par komunālo pakalpojumu sniegšanu, norādot šādus apstākļus:

[1.1] pamatojoties uz 1999.gada 7.jūnijā ar Ādažu pagasta dzīvojamo māju privatizācijas komisiju noslēgto pirkuma līgumu Nr.85-dz, atbildētāja ir dzīvokļa /adrese/, īpašniece. Kopš 2002.gada jūnija /adrese/ apsaimniekošanu veic SIA „Ādažu namsaimnieks" (iepriekš – PU/BO „Ādažu namsaimnieks"), balstoties uz dzīvokļu īpašnieku kopsapulces lēmumu. Saskaņā ar likuma „Par dzīvokļa īpašumu" 27.^{1}panta pirmo un piekto daļu dzīvokļu īpašnieku kopsapulces lēmums ir saistošs visiem mājas dzīvokļu īpašniekiem, taču atbildētāja nav noslēgusi ar prasītāju nedz līgumu par komunālo pakalpojumu sniegšanu, nedz līgumu par dzīvojamās mājas uzturēšanu un apsaimniekošanu;

[1.2] atbilstoši likuma „Par dzīvokļa īpašumu" 12.pantam pienākums veikt apmaksu par saņemtajiem pakalpojumiem atbildētājai ir neatkarīgi no tā, vai starp prasītāju un atbildētāju ir vai nav noslēgts līgums. Prasītāja ir nodrošinājusi komunālo, apsaimniekošanas un pārvaldīšanas pakalpojumu saņemšanu, savukārt atbildētāja par tiem nav norēķinājusies pilnībā. Atbildētājai laika posmā no 1998.gada līdz 2009.gada augustam izveidojies parāds Ls 1028,66 (pamatparāds Ls 1024,72 un kavējuma nauda Ls 3,94);

[1.3] prasītājai radušies arī papildu zaudējumi Ls 5,72 – izdevumi par brīdinājuma izsniegšanu, kurus prasītāja samaksāja, kad 2009.gada 17.jūlijā vērsās tiesā saistības piespiedu izpildīšanai brīdinājuma kārtībā, taču tiesvedība pieteikuma lietā tika izbeigta;

[1.4] tādēļ no atbildētājas prasītājas labā ir piedzenams pamatparāds Ls 1024,72, kavējuma nauda Ls 3,94, zaudējumi (ar brīdinājuma izsniegšanu saistītie izdevumi) Ls 5,72, pavisam kopā Ls 1034,38, kā arī atbildētājai uzliekams pienākums noslēgt ar prasītāju līgumu par komunālo pakalpojumu sniegšanu un līgumu par dzīvojamās mājas uzturēšanu un apsaimniekošanu prasītājas piedāvātajā redakcijā.

Prasība pamatota ar Civillikuma 1779.pantu, likuma „Par dzīvokļa īpašumu" 8.panta pirmo daļu, 12. un 27.^{1}pantu, Civilprocesa likuma normām, tostarp 406.^{8} panta trešo daļu.

[2] Ar Rīgas rajona tiesas 2010.gada 16.septembra spriedumu prasība noraidīta pilnīgi un no atbildētājas valsts ienākumos piedzīti ar lietas izskatīšanu saistītie izdevumi Ls 2,16, norādot šādus argumentus:

[2.1] saskaņā ar likuma „Par dzīvokļa īpašumu" 8. un 12.pantu, kā arī Civillikuma 1071.pantu atbildētājai kā dzīvokļa īpašniecei ir

pienākums piedalīties namīpašuma apsaimniekošanā un uzturēšanā, kā arī samaksāt par komunālajiem pakalpojumiem neatkarīgi no tā, vai līgums ar apsaimniekotāju ir vai nav noslēgts. Atbildētāja pēc būtības piekrīt noslēgt minētos līgumus, taču nepiekrīt prasītājas piedāvātajai līgumu redakcijai.

Konkrētajā gadījumā tiesiski nav iespējams uzlikt atbildētājai pienākumu noslēgt prasītājas piedāvātos līgumus jo: 1) likums „Par dzīvokļa īpašumu" nenosaka dzīvokļa īpašniekam obligātu pienākumu noslēgt apsaimniekošanas līgumu; 2) līgumu projektus sagatavojusi vienpersoniski prasītāja, līgumu noteikumus līdzējas savstarpēji nav apspriedušas, kas ir pretrunā ar Patērētāju tiesību aizsardzības likuma 5. un 6.pantu, jo neatbilst labticīguma prasībām un atbildētāju (patērētāju) nostāda neizdevīgā stāvoklī; 3) līgumos trūkst būtiskas sastāvdaļas – nav ietverta maksa un norādes par tās konkrētu aprēķināšanas mehānismu (Civillikuma 1427. un 1533.pants). Tādēļ prasība šajā daļā noraidāma;

[2.2] prasītāja norādījusi, ka atbildētāja laikā no 1998. līdz 2009.gada augustam nav pildījusi saistības, taču nav iesniegusi nevienu pierādījumu un aprēķinu – par kādām pozīcijām parāds radies, tai skaitā, kāda apsaimniekošanas maksa tika aprēķināta. No lietas materiāliem nav redzams, vai dzīvojamās mājas /adrese/, dzīvokļu īpašnieku kopsapulce lēmusi par apsaimniekošanas izdevumiem, par to apmēru un vai prasītājas izrakstītie rēķini ir atbilstoši. No prasītājas iesniegtā vispārīgā maksājuma grafika nav iespējams secināt nedz par visas mājas uzturēšanai nepieciešamo izdevumu apmēru, nedz par atbildētājas proporcionālo daļu.

Atbildētāja pamatoti iebilst pret abonēšanas maksas Ls 7,93 un maksas par siltummezglu ekspluatāciju Ls 1,42 mēnesī iekļaušanu rēķinos, jo atbilstoši Ministru kabineta 2001.gada 26.jūnija noteikumu Nr.281 ,,Sabiedrisko pakalpojumu tarifu aprēķināšanas metodika pašvaldību regulējamās nozarēs" 25. un 27.punktam siltumenerģijas ražošanai, piegādei un realizācijai nepieciešamos kapitālieguldījumus, kredītus iekļauj siltumenerģijas tarifā. Tāpēc nav pamata iekasēt papildu naudu par siltumapgādes sistēmas rekonstrukciju abonēšanas maksas veidolā, kā arī par siltummezglu ekspluatāciju.

Novērtējot prasītājas sagatavotos rēķinus, atbildētājas veiktos maksājumus apliecinošos dokumentus un salīdzinot tos ar prasītājas iesniegto maksājumu grafiku, konstatējams, ka rēķinos norādītos maksājumus to pamatotajā daļā atbildētāja ir pilnībā samaksājusi. Savukārt prasītājas izrakstītajos rēķinos un maksājuma grafikā ietvertajās parāda summās ir būtiskas atšķirības. Tā kā prasītāja nav pierādījusi dzīvojamās mājas uzturēšanai nepieciešamo izdevumu apmēru, parāda un atbildētājai pieprasīto maksājumu aprēķināšanas pamatotību, prasība par parāda piedziņu un arī kavējuma naudas piedziņu ir noraidāma.

[3] Rīgas apgabaltiesas Civillietu tiesas kolēģija, izskatot lietu sakarā ar atbildētājas apelācijas sūdzību, 2012.gada 2.aprīlī nospriedusi noraidīt prasību par parāda piedziņu un pienākuma uzlikšanu noslēgt līgumu par komunālo pakalpojumu sniegšanu, bet tiesvedību prasības daļā par pienākuma uzlikšanu noslēgt apsaimniekošanas līgumu izbeigt un piedzīt no atbildētājas valsts ienākumos ar lietas izskatīšanu saistītos izdevumus Ls 3,36.

Spriedumā norādīti tālāk minētie argumenti.

[3.1] Prasības daļā par pienākuma uzlikšanu noslēgt apsaimniekošanas līgumu tiesvedība izbeidzama saskaņā ar Civilprocesa likuma 223.panta 4.punktu un 440.pantu, jo prasītājas pārstāvis no prasības šajā daļā atteicās.

[3.2] Civillietu tiesas kolēģija atzīst par pareizu un pilnībā pietiekamu pirmās instances tiesas spriedumā ietverto pamatojumu, tādēļ atbilstoši Civilprocesa likuma 432.panta piektajai daļai pievienojas tai, neatkārtojot 2010.gada 16.septembra spriedumā doto lietas apstākļu un pierādījumu analīzi.

[3.3] Apelācijas sūdzībā norādītajam faktam, ka 2001.gada 1.jūnijā starp SIA „Wesemann" un pašvaldības uzņēmumu „Ādažu namsaimnieks" noslēgtajā līgumā Nr.14 par siltumenerģijas piegādi maksa par siltumražošanas iekārtām paredzēta abonēšanas maksas veidā, nav nozīmes strīda izšķiršanā, jo nedz atbildētāja, nedz kādi citi prasītājas apsaimniekojamo māju iedzīvotāji nav šī līguma dalībnieki un nav uzņēmušies saistības pret SIA „Wesemann", tajā skaitā maksāt abonēšanas maksu.

[3.4] Neapstrīdami, ka atbildētājai ir jāveic maksājumi par siltumapgādi, saņemto un patērēto siltumu, tāpat arī par siltumapgādes rekonstrukcijas izdevumiem, taču maksājumi ir veicami atbilstoši Ministru kabineta 2001.gada 26.jūnija noteikumiem Nr.281 ,,Sabiedrisko pakalpojumu tarifu aprēķināšanas metodika pašvaldību regulējamās nozarēs". Apelācijas sūdzībā norādītais, ka šie noteikumi, kas pieņemti pēc tam, kad tiesiskās attiecības starp prasītāju un SIA „Wesemann" jau bija nodibinātas, uz atbildētājas veicamajiem maksājumiem neattiecas, liecina par lietas apstākļu un likuma kļūdainu izpratni, jo 2001.gada 1.jūnija līgums nenodibina tiesiskās attiecības ar atbildētāju, turklāt minētie noteikumi no 2001.gada 1.septembra bija saistoši prasītājai, aprēķinot maksu par siltumenerģiju un siltumražošanas iekārtu izmaksām.

[3.5] Prasītāja nav iesniegusi pierādījumus, kas liecinātu, ka pirmās instances tiesa, analizējot parāda aprēķinu, būtu nonākusi pie nepareiziem secinājumiem. Apelācijas instancē iesniegtais galīgais aprēķins nav atzīstams par pierādījumu, citi atbildētājai izrakstīti rēķini nav iesniegti. Turklāt apelācijas sūdzībā ir minēts, ka sakarā ar nepamatoti aprēķināto kavējuma naudu 0,1% laika posmā līdz 2008.gada decembrim atbildētājai izsniegtajos rēķinos soda nauda, kuras samaksai ir novirzīti atbildētājas veiktie maksājumi, norādīta nepareizi.

[3.6] Arguments apelācijas sūdzībā, ka pirmās instances tiesa ir noraidījusi atbildētājas pēc būtības atzīto prasījumu noslēgt līgumu par komunālo pakalpojumu sniegšanu, ir kļūdains, jo pirmās instances tiesas sēdes protokolā nav prasītājas pārstāvja paraksta par prasības atzīšanu kādā daļā, kā to paredz Civilprocesa likuma 62.panta otrā daļa. Pirmās instances tiesa ir devusi pareizu novērtējumu šādam prasījumam par pienākuma uzlikšanu noslēgt līgumu, pareizi piemērojot likuma normas.

[3.7] Atbilstoši Civilprocesa likuma 42.pantam no prasītājas valsts labā piedzenami ar lietas izskatīšanu saistītie izdevumi Ls 3,36.

[4] SIA „Ādažu namsaimnieks" iesniegusi kasācijas sūdzību par minēto spriedumu daļā, ar kuru noraidīta prasība par parāda piedziņu

un prasītājai nav atlīdzināti tiesas izdevumi (samaksātā valsts nodeva) par prasījumu, kura daļā tiesvedība izbeigta.

Kasācijas sūdzībā norādīti tālāk minētie argumenti.

[4.1] Secinājumus, ar kuriem pamatota prasības par parāda piedziņu noraidīšana, tiesa izdarījusi, pārkāpjot Civilprocesa likuma 93.panta ceturto daļu, 97.panta pirmo un trešo daļu, 193.panta piekto daļu:

[4.1.1] tiesa nav ņēmusi vērā un vērtējusi to, ka abonēšanas maksas maksāšanas pienākums tika noteikts ar Ādažu pagasta padomes 2001.gada 17.jūlija lēmumu, kura pieņemšana bija saistīta ar Ādažu pagasta padomes, SIA „Wesemann" un prasītājas starpā 2001.gada 1.jūnijā noslēgto līgumu Nr.14 par siltumenerģijas piegādi. Minētajā līgumā puses vienojās par siltumražošanas iekārtu uzstādīšanu, siltumtrases rekonstrukciju un siltumenerģijas ražošanu, kā arī par samaksas kārtību, tostarp par abonēšanas maksu un tās maksāšanas pienākuma sadalīšanu ilgākā laika posmā. Ietverot abonēšanas maksu siltumenerģijas tarifā, tā būtu maksājama tikai apkures sezonā, kas patērētājam būtu finansiāli neizdevīgāk. Atbildētāja minētā lēmuma, kas noteica abonēšanas maksas maksāšanas pienākumu, tiesiskumu nav apstrīdējusi;

[4.1.2] Ministru kabineta 2001.gada 26.jūnija noteikumos Nr.281 „Sabiedrisko pakalpojumu tarifu aprēķināšanas metodika pašvaldību regulējamās nozarēs" ietverto tiesisko regulējumu tiesa piemērojusi formāli, neņemot vērā nedz mērķi, kas vadījis Ādažu pagasta padomi noteikt abonēšanas maksas maksāšanas pienākumu visa gada garumā, nedz to, ka minētie noteikumi līguma noslēgšanas un lēmuma pieņemšanas brīdī nebija spēkā;

[4.1.3] tiesa nav atzinusi par pierādījumu un līdz ar to nav vērtējusi apelācijas instancē prasītājas iesniegto neizpildīto saistību apmēra aprēķina paplašinājumu, kurā detalizēti tika atspoguļota parāda aprēķina veidošanās pozīcijas un kārtību, kas pierāda parāda apmēru. Tiesa atstājusi bez ievērības apelācijas sūdzībā izteiktos iebildumus par pirmās instances tiesas spriedumā izdarītajiem secinājumiem, lai gan prasītāja izskaidroja, kādēļ nesakrīt rēķinos un aprēķinā minētās summas. Civillietu tiesas kolēģija nav vērtējusi, ka pirmās instances tiesa ir nepareizi attiecinājusi aprēķinā norādīto pozīciju uz atbildētājai izsniegtajos rēķinos norādītām summām. Tāpat tiesa nav ņēmusi vērā, ka prasītāja ir veikusi nepamatoti aprēķinātās soda naudas pārrēķinu, līdz ar to šis apstāklis nav radījis nekādu ietekmi uz prasības summas veidošanās kārtību;

[4.1.4] Civillietu tiesas kolēģija nenorādīja, ka apelācijas instances tiesā prasītājas iesniegtais aprēķins nav uzskatāms par pierādījumu un ka tādēļ būtu iesniedzami citi pierādījumi prasījuma pamatošanai, liedzot prasītājai pierādīt savu prasījumu pamatotību.

[4.2] Tiesa, nepiedzenot no atbildētājas tiesas izdevumus par prasību daļā, kurā tiesvedība izbeigta, nav pareizi piemērojusi Civilprocesa likuma 43.panta otro daļu.

Prasītāja no šī tiesiskā un pamatotā prasījuma atteicās saprātīgu apsvērumu vadīta, jo tiesvedības laikā mainījās tiesiskais regulējums (tika pieņemts Dzīvojamo māju pārvaldīšanas likums), bet prasītājas piedāvātais līguma projekts minētajā likumā noteiktajam regulējuma neatbilda un prasījuma satura grozīšana vairs nebija iespējama. Lai gan Civilprocesa likuma normas skaidri nenosaka tiesas izdevumu atlīdzināšanas kārtību šādos gadījumos, tomēr tiesai bija jāņem vērā šā likuma 41.panta noteikumi, kuriem atbilstoši tiesas izdevumu atlīdzināšana tiek balstīta uz prasījuma pamatotības konstatēšanu, un 43.panta otrā daļa (acīmredzot domāta 41.panta otrā daļa) jātulko plašāk, attiecinot to arī uz konkrēto situāciju.

[5] Atbildētājas pārstāvis paskaidrojumos sakarā ar kasācijas sūdzību norādījis, ka tā nav pamatota un ir noraidāma. Apelācijas instances tiesas spriedums pieņemts, ievērojot civillietas izskatīšanas principus un tiesvedības pamatnoteikumus, kā arī pareizi piemērojot materiālo un procesuālo tiesību normas.

Motīvu daļa

[6] Pārbaudījis sprieduma likumību attiecībā uz personu, kas to pārsūdzējusi, un attiecībā uz argumentiem, kas minēti kasācijas sūdzībā, kā to nosaka Civilprocesa likuma 473.panta pirmā daļa, Civillietu departaments atzīst, ka spriedums atceļams daļā, ar kuru noraidīta prasība par parāda piedziņu.

Rīgas apgabaltiesas 2012.gada 2.aprīļa spriedums daļā, ar kuru noraidīta prasība par pienākuma uzlikšanu noslēgt līgumu par komunālo pakalpojumu sniegšanu un izbeigta tiesvedība prasības daļā par apsaimniekošanas līguma noslēgšanu, kasācijas kārtībā nav pārsūdzēts un ir stājies likumīgā spēkā.

[7] SIA „Ādažu namsaimnieks" cēlusi prasību par apsaimniekošanas un komunālo pakalpojumu parāda piedziņu no dzīvokļa /adrese/, īpašnieces /pers. B/. Savukārt atbildētāja iebildumos pret prasību norādījusi, ka visus rēķinus ir samaksājusi, izņemot apsaimniekotājas nepamatoti pieprasīto abonēšanas maksu Ls 7,93 un maksu par siltummezglu ekspluatāciju Ls 1,42 mēnesī.

Lietā nav strīda, ka atbildētājai kā dzīvokļa īpašniecei saskaņā ar likuma „Par dzīvokļa īpašumu" 12.pantu ir pienākums segt dzīvojamās mājas apsaimniekošanas un uzturēšanas izdevumus, kā arī norēķināties par saņemtajiem pakalpojumiem. Strīds starp pusēm ir par to, vai atbildētājai jāsedz rēķinos uzrādītā abonēšanas maksa un maksa par siltummezglu ekspluatāciju, kas tiesai bija jāizšķir.

[8] Kasācijas sūdzībā pamatoti norādīts, ka tiesa, izskatot lietu, nav ievērojusi Civilprocesa likuma 93.panta ceturtās daļas noteikumus saistībā ar pierādīšanas pienākumu, 97.panta pirmās un trešās daļas noteikumus pierādījumu vērtēšanā, kā arī spriedumu taisījusi, pārkāpjot 193.panta piektās daļas prasības, kas uzliek tiesai pienākumu sprieduma motīvu daļā norādīt lietā konstatētos faktus, pierādījumus, uz kuriem pamatoti tiesas secinājumi, un argumentus, ar kuriem noraidīti tie vai citi pierādījumi.

[8.1] Kā izriet no pārsūdzētā sprieduma, viens no tiesas apsvērumiem prasības noraidīšanai ir tas, ka atbilstoši Ministru kabineta 2001.gada 26.jūnija noteikumu Nr.281 „Sabiedrisko pakalpojumu tarifu aprēķināšanas metodika pašvaldību regulējamās nozarēs" 25. un 27.punktam izdevumi saistībā ar siltumapgādes sistēmas rekonstrukciju bija jāiekļauj siltumenerģijas tarifā, nevis jāpieprasa abonēšanas maksas veidā.

Civillietu departamenta ieskatā, minētais vajadzības formā izteiktais apgalvojums, nenoskaidrojot apsaimniekotājas pieprasīto maksājumu rašanās un rēķinā iekļaušanas pamatu, pats par sevi nevarēja būt iemesls prasības noraidīšanai.

Kā redzams no lietas materiāliem, prasītāja apelācijas sūdzībā un apelācijas instances tiesas sēdē norādījusi, ka atbildētājas pienākums veikt maksājumus izriet no starp Ādažu pagasta padomi, SIA „Wesemann" un prasītāju 2001.gada 1.jūnijā noslēgtā līguma Nr.14 par siltumenerģijas piegādi. Ar minēto līgumu SIA „Wesemann" apņēmās uzstādīt siltumražošanas iekārtas, rekonstruēt siltumtrases un ražot siltumenerģiju, savukārt Ādažu pagasta padome (tās uzdevumā prasītāja) apņēmās veikt samaksu par pakalpojumu. Civillietu tiesas kolēģija šajā sakarā aprobežojusies ar norādi, ka atbildētāja nav minētā līguma dalībniece un nekādas saistības nav uzņēmusies, nepamatoti atstājot bez ievērības apstākļus, ka minētais līgums noslēgts par tādas siltumapgādes sistēmas izveidošanu, kuras darbības rezultātā Kadagas ciemata iedzīvotāji saņems siltumapgādes pakalpojumus, un ka pašvaldībai ir pienākums organizēt siltumapgādi, nevis to apmaksāt. Neraugoties uz to, ka pati tiesa spriedumā atzinusi par neapstrīdamu atbildētājas pienākumu veikt maksājumus saistībā ar siltumapgādi, tostarp segt tās rekonstrukcijas izdevumus, minētajam faktam, kuru prasītāja norādījusi kā tiesisko pamatu abonēšanas maksas iekasēšanai, tā vērtējumu nav devusi.

Kasācijas sūdzībā norādīts, ka saistībā ar 2001.gada 1.jūnijā noslēgto līgumu Nr.14 par siltumenerģijas piegādi Ādažu pagasta padome 2001.gada 17.jūlijā pieņēmusi lēmumu Nr.35 par abonēšanas maksas noteikšanu centralizētās siltumenerģijas patērētājiem Kadagā. Arī atbildētāja jau savos sākotnējos paskaidrojumos (lietas 1.sējuma 51.lpp.) uz šo faktu bija norādījusi, taču tiesa to nav pārbaudījusi, lai gan šis apstāklis tiešā veidā attiecas uz izskatāmo strīdu.

Kā iepriekš jau minēts, atsaukdamās uz Ministru kabineta 2001.gada 26.jūnija noteikumiem Nr.281, kas spēkā stājās ar 2001.gada 1.septembri, tiesa svarīgu nozīmi piešķīrusi faktam par siltumapgādes sistēmas rekonstrukcijas izdevumu iekļaušanu siltumenerģijas tarifā. Prasītājas iebildumus pret minēto noteikumu piemērošanu tiesa noraidījusi ar motīvu, ka sākot ar 2001.gada 1.septembri tie prasītājai bija saistoši. Tajā pašā laikā spriedumā nav neviena apsvēruma nedz par to, kādā veidā šie noteikumi attiecas uz siltumapgādes izdevumu segšanas kārtību un apmēru, kas noteikts pirms to spēkā stāšanās, nedz arī par to, kā siltumapgādes sistēmas rekonstrukcijas izdevumu neiekļaušana tarifā pēc 2001.gada 1.septembra ir saistāma un ietekmē atbildētājas kā dzīvokļa īpašnieces neapstrīdamo pienākumu norēķināties par šiem izdevumiem.

[8.2] Kā otru prasības noraidīšanas motīvu tiesa spriedumā minējusi to, ka prasītāja nav iesniegusi pierādījumus par aprēķinātās un piedzenamās summas pamatotību.

Kā redzams no lietas materiāliem, prasītāja pirmās instances tiesā iesniegusi neizpildīto saistību apmēra aprēķinu, kurā pa pozīcijām bija atspoguļotas apsaimniekotāja aprēķinātās, atbildētājas samaksātās un kavējuma naudas summas (lietas 1.sējuma 25.lpp.). Savukārt apelācijas sūdzībā prasītāja analizējusi nepareizības pirmās instances tiesas spriedumā saistībā ar parāda aprēķina izvērtējumu, kā arī pievienojusi izvērstāku aprēķinu ar detalizētu summas un parāda veidošanās kārtību (lietas 1.sējuma 196.-209.lpp.).

Pārsūdzētajā spriedumā ietverto norādi, ka prasītāja nav iesniegusi nekādus pierādījumus, kas atspēkotu pirmās instances tiesas secinājumus, Civillietu departaments uzskata par formālu un lietas apstākļiem neatbilstošu. Sprieduma argumentācija, respektīvi, prasītājas norādīto apstākļu analīzes trūkums, dod pamatu secinājumam, ka faktiski tiesa apelācijas sūdzības argumentus saistībā ar parāda apmēru pēc būtības nav vērtējusi.

Turklāt no sprieduma izriet, ka apelācijas sūdzībai pievienoto izvērsto aprēķinu tiesa nav atzinusi par pierādījumu un ka tādēļ prasītājai bija nepieciešams iesniegt vēl citus pierādījumus.

Civilprocesa likuma 93.panta ceturtajā daļā noteikts, ja tiesa atzīst, ka par kādu no faktiem, uz kuriem pamatoti puses prasījumi vai iebildumi, nav iesniegti pierādījumi, tā paziņo par to pusēm un, ja nepieciešams, nosaka termiņu pierādījumu iesniegšanai. Tas nozīmē, ka tiesai, ja tā uzskatīja, ka par kādu no lietā nozīmīgiem faktiem, tostarp, kas attiecas uz parāda apmēra noteikšanu, nav iesniegti pierādījumi, tas bija jāpaziņo prasītājai un nepieciešamības gadījumā jānosaka termiņš šī pierādījuma iesniegšanai. No tiesas sēdes protokola (lietas 2.sējuma 4.-7.lpp.) izriet, ka minētās normas prasības apelācijas instances tiesa nav izpildījusi.

[8.3] Civillietu departaments atzīst, ka iepriekš konstatētie procesuālo tiesību normu pārkāpumi, uz kuriem norādīts kasācijas sūdzībā, ir būtiski, kas varēja novest pie lietas nepareizas izspriešanas, tādēļ atbilstoši Civilprocesa likuma 452.panta otrajai daļai spriedums daļā, ar kuru noraidīta prasība par parāda piedziņu, ir atceļams un lieta šajā daļā nododama jaunai izskatīšanai apelācijas instances tiesā.

Tā kā spriedums tiek daļēji atcelts, saskaņā ar Civilprocesa likuma 458.panta otro daļu prasītājai atmaksājama drošības nauda 284,57 *euro*, kas, ņemot vērā oficiālo pārejas kursu 0,702804, ir ekvivalenta summa samaksātajiem Ls 200**.**

[9] Vienlaikus Civillietu departaments kā nepamatotu noraida kasācijas sūdzības argumentu, kurā apelācijas instances tiesai ir pārmests, ka tā, izbeidzot tiesvedību prasības daļā par pienākuma uzlikšanu noslēgt apsaimniekošanas līgumu, nav piedzinusi prasītājas samaksātos tiesas izdevumus.

Civilprocesa likuma 41.panta otrajā daļā noteikts: „Ja prasītājs atsakās no prasības, viņš atlīdzina atbildētājam radušos tiesas izdevumus. Prasītāja samaksātos tiesas izdevumus šajā gadījumā atbildētājs neatlīdzina. Tomēr, ja prasītājs neuztur savus prasījumus tāpēc, ka atbildētājs tos pēc prasības iesniegšanas labprātīgi apmierinājis, tiesa pēc prasītāja lūguma piespriež no atbildētāja prasītāja samaksātos tiesas izdevumus."

Tātad prasītāja tiesības uz tiesas izdevumu atlīdzināšanu tiesvedības izbeigšanas gadījumā ir saistāmas ar iemeslu, kura dēļ prasītājs no prasības atsakās. Konkrētajā gadījumā prasītāja no prasības daļā par pienākuma uzlikšanu noslēgt apsaimniekošanas līgumu nav atteikusies tādēļ, ka atbildētāja to labprātīgi apmierinājusi, bet cita iemesla dēļ.

Tā kā lietā nav konstatēti tādi apstākļi, kas iekļautos Civilprocesa likuma 41.panta otrajā daļā un pamatotu prasītājas tiesības saņemt un atbildētājas pienākumu atlīdzināt prasītājai tiesas izdevumus, apelācijas instances tiesa prasītājas lūgumu šajā daļā pareizi noraidījusi.

Kasācijas sūdzībā norādītajiem prasības atsaukšanas iemesliem un vienpusējam apgalvojumam, ka prasījums bijis pamatots, nav nekādas nozīmes. Prasījuma tiesiskuma un pamatotības pārbaude likumā noteiktā kārtībā nav notikusi, turklāt tāda iespēja ir zudusi, jo prasītāja subjektīvu apsvērumu vadīta no tā atteicās.

Rezolutīvā daļa

Pamatojoties uz Civilprocesa likuma 474.panta 2.punktu, Civillietu departaments

n o s p r i e d a

Rīgas apgabaltiesas Civillietu tiesas kolēģijas 2012.gada 2.aprīļa spriedumu daļā, ar kuru noraidīta SIA „Ādažu namsaimnieks" prasība par parāda piedziņu, atcelt un lietu šajā daļā nodot jaunai izskatīšanai apelācijas instances tiesā.

Atmaksāt SIA „Ādažu namsaimnieks" drošības naudu 284,57 *euro* (divi simti astoņdesmit četri *euro,* 57 centi).

Spriedums nav pārsūdzams.

Tiesnese (paraksts) A.Briede

Tiesnesis (paraksts) V.Maksimovs

Tiesnese (paraksts) M.Zāģere

NORAKSTS PAREIZS

Tiesnese A.Briede

Rīgā 2014.gada 31.martā